

PETRA SCHOVANCOVÁ

SRÍ LANKA

LÁSKA NA PRVNÍ CESTU

SRI LANKA

LÁSKA NA PRVNÍ CESTU

PETRA SCHOVANCOVÁ

2024

"Sbírej momenty a ne věci."

„Vše, co potřebuji k životu, je spát
pod hvězdnou oblohou, probudit se
do švitoření ptáků a vychutnat si kávu
při ranním svitu slunce.“

Obsah

Jak to všechno začalo	11
Jak jsme započali cestu a co jsme (ne)stihli v Ománu	13
První asijský šok? Nepřišel.	22
První krůčky a poznání	24
Ráj na zemi	29
Uprostřed oceánu	34
Jak jsme jeli na Safari	37
Měl tě sežrat krokodýl!	45
Jak jsme našli druhý domov	48
Na skútru je svět hned hezčí	52
Horton Plains National Park	60
Skoro jako v Harry Potterovi	66
Šrí Pada – hora motýlů	71
Snové vodopády.....	80
Kandy	86
Jak jsme nepřebírali	90
Kumari a Manike	94
Chvilka slávy a M.A.S.H.	105
Pes, bez volume	114
První oblíbený chrám	120
Ptáci od Hitchcocka	126

Větrník a napnutý emoce.....	129
Cítím, že dnes bude pizza, italská.....	134
Jídlo je prostě láska	138
A budou vážit do letadla i mě?	140
Peníze nepadají z nebe.....	143
See you soon	145
Jak se vzájemně (ne)zabít.....	151
Itinerář Srí Lanka na 22 dnů	155
Rady na cesty	159

Jak to všechno začalo

Na Srí Lanku jsem si vždycky hrozně přála jet, ale měla jsem hodně výmluv. Bylo to daleko, nikdo se mnou nechtěl, finance – bylo to děsně drahý (aspoň v mé hlavě), a taky tsunami. A tak jsem si tento ráj a domov Mauglího nechávala ve své hlavě dál hnípat, někde v temném koutě. Tam jsem se taky koupala se slony, užívala si maličký opičky. Ve vlnách indického oceánu jsem se nechávala líně houpat, dokonce i to skvělý jídlo jsem měla na jazyku.

Jednoho krásného dne se stal zázrak.

Zázrak v podobě mě samotné a chvíle, kdy jsem na vše říkala ano. Takový „ano období“. Něco se ve mně změnilo. A pak taky přišel Martá, kterej mě prostě a jasně, pomalu a nenápadně, připravoval na život v Asii. A tak ze dvou týdnů se postupně staly dva měsíce. A my mohli vyrazit na Srí Lanku. Ano, přesně na tu Srí Lanku, kde podle seznamu.cz je to jedna z nejnebezpečnějších zemí na světě, kde jsou velký nepokoje a musíme se bát o svůj život. Já bych se teda víc bála na demonstraci na Václaváku, ale budiž. Podle mě je to totiž dokonalý místo, kde mít druhej domov.

Já nevím, ten pocit, kterej mám. Prostě to tady miluju!!

Když zpětně vzpomínám na naši cestu, vždycky mě to zahřeje u srdce. A pak taky trošku zamrazí steskem. Opravdu se mi po ní stýská, ač je to k nevíře, je to opravdu tak.

Jak jsme započali cestu a co jsme (ne)stihli v Ománu

Letěli jsme z Prahy s přestupem v Muscatu v Ománu. Každý let trval okolo 6 hodin, v Muscatu jsme měli úplně celý den na to si ho projít. A teď si do něj odskočíme.

Když máte celodenní přestup v Ománu, co dělat? Jít se prospat? Nebo toho využít a jít se projít, podívat se, jaký tu mají život a jak to v Muscatu vypadá? Pro nás zvědavce to byla jasná volba. Využijeme ten čas naplno, ať z toho něco taky máme.

Jelikož jsme z Prahy odlétali o půl desáté večer, do Ománu jsme i včetně časového posunu přiletěli o půl sedmé ráno.

„Žádněj spánek, taky spánek.“

Tak takhle věta fakt neplatí, což jsme posléze zjistili.

Když jsme vystoupili z letadla, naše první cesta vedla na transfer pro další letenky. Potřebovali jsme druhou část, kterou nám nedali v Praze, abychom mohli pokračovat. A tak jsme si zase vystáli

hromadu front, které byly nekonečně dlouhé. Největší sranda byla ta, že když už jsme si vystáli jednu frontu, poslali nás do jiné, že jsme špatně. A pak ještě do další. A víte co? Nakonec jsme skončili zase v té první, kde jsme stáli na začátku. Necháпали jsme, ale po hodině nám to už bylo jedno a chtěli jsme pryč. Když jsme vítězoslavně svírali letenky v rukách, šli jsme hledat imigrační, protože vzduch na letišti se dal pomalu krájet a my chtěli ven, na čerstvej vzduch a sluníčko.

Jednodenní vízum do Ománu je zdarma, takže se jen přihlásíte na imigračním a je to, máte vstup do města. Tak nám to řekli. Tak jsme si mysleli, že to bude taky takhle jednoduchý.

Myslet jsme si mohli, co jsme chtěli. Na imigračním jsme stáli frontu dlouhou snad až do Chile. Když už se teda trošku pohnula, najednou nás zastavili, že je střídání, ať pět minut vydržíme. Ok, tak pět minut ještě dáme, to se v těch hodinách ztratí. Policisté se zvedli, obešli se vzájemně na všech přepážkách, podávali si ruce a něco si říkali. Trvalo to asi deset minut. Pak se všichni vrátili na svá místa a sedli si. Žádná výměna neproběhla. Už to jsme necháпали. Fronta se pohnula zase o kus. A pak repete, zase že se budou střídat, zase si podávali ruce a nejspíš si přáli pěkný den, i když to spíš vypadalo nějak takhle:

„Vidíš ty blbečky, jak stojí tu frontu? Hele řekni mi, co máš v plánu na večer, však oni to vydrží ještě.“

Zase si sedli. Zase vzali pár lidí. A tak pořád dokola.

„Jinej kraj, jinej mrav.“ Prohlásila jsem nahlas a docela nevrle. Bylo to fakt moc dlouhý už. Ještě že mi tu nikdo nerozumí.

Když už jsme se dostali skoro na řadu, přišel nějaký místní šejk, ani to nebyl policista, ukázal si na mě, ať jdu s ním. Tak jo, sice nevím, co chce, ale jdu, aspoň nemusím stát tu frontu. Svůj vyděšený výraz jsem skrývala, co to jen šlo. Vzal si mě stranou přes celou halu. Že chce vidět letenky, pas a taky chce znát důvod, proč chci vstoupit do města.

To je normálka na každým imigračním, jen jsem se tady cítila dost divně. Vzal mě k odlehlé přepážce, kde seděli dva policisté. Oba si mě pořád prohlíželi, pomrkávali na sebe. Dělalí, že koukají do počítače. Pak se zase vyptávali. Pak si zase něco se smíchem sdělovali v rodném jazyce, protože to jsem jim rozuměla prd. Pak onen šejk někam volal a potutelně se usmíval. Nakonec se mě zeptal, zda cestuji sama, cituji ho doslovně: „grupen?“

První, co mě napadlo: „Tvl, tak oni tě asi chtějí někam prodat, takže to nebude na náhradní díly, ale asi nějaký bordel, jaký grupáč, co to zkouší??? Pomooc!!! Honem, řekni, že tam máš Martina.“

Já ve skutečnosti: „My boyfriend is there, men in black.“

Moc už se neusmívali, ale pustili mě: „Ok, system no. Bye.“

Jejich angličtina byla horší jak ta moje! Aspoň nějaká výhra to pro mě byla. Každopádně mi dali razítko a poslali mě na rentgeny.

Oddechla jsem si, protože dneska ještě neumřu, snad. Moje tělo zůstane celý, nebudou z něj náhradní díly ani mě neprodají žádnému šejkovi s dvaceti manželkami. Možná bych neměla před takovou cestou příště koukat na seriál Ukradené srdce, kde chlapovi nechal miliardář zabít zdravou manželku, aby její srdce dal své nemocné ženě...

Jinak, byla jsem jediná, koho si takhle vzali bokem... Já prostě musím mít furt něco extra. Ale když si vzpomenu na ten blběj pocit, který jsem měla. No nebylo mi z toho zrovna dobře. Nejsem rasista, ale muslimové ve mně prostě vyvolávají zvláštní pocity. Snad proto, že jsou zahalení. Nebo díky těm blbým filmům, který z nich dělají ty špatný. Kdo ví.

Když jsme konečně prolezli všechny kontroly, rentgeny, fronty a nevím co, cítili jsme se strašně svobodní. Na letišti jsme si řekli, že si chytmem bus a zajedem se podívat na tu největší mešitu široko daleko.

Když jsme se asi na třetí pokus trefili do správného busu, oznámil nám pan řidič, že jen cash. Dobře no, necháme ho odjet a jdeme vybrat z bankomatu, chytmem si další. Vybrali jsme peníze, po cestě s úsměvem odmítli místní SIMkartu a šli, jako hrdinové, na autobus. Autobus nikde. Internet nejel.

„Ehm no asi to nebyl dobrej nápad, jdu pro tu SIMku.“ Řekl Marťa a vydal se zpátky pro SIMku.

„Ok, já tu zatím počkám.“ Volala jsem za ním, jako by to stejně už nebylo jasné.

O dvacet sekund později jsem se probudila s padající hlavou: „Panebože, já usnula, to není možné, batohy, kde jsou batohy. Bože, kde je Martin??“

Když prvotní šok ustál, došlo mi, že jsem usnula na pár sekund, ani jsem netušila, že jsem tam mrtvá. Za chvíli se Marťa vrátil vítězně se SIMkou, našli jsme bus a vydali se vstříc dobrodružství.

Za dvě minuty v buse jsem byla tuhá. Ani nevím, co bylo po cestě. Vzbudil mě až loket: „Nespi, vystupujeme.“

Tak jsme skončili u Mešity sultána Kábúse. Nádherná, přenádherná monumentální stavba. Je to největší a zároveň hlavní mešita Ománu. Slavnostní otevření, po šestiletém stavění, bylo v roce 2001. V hlavní modlitebně je největší pýcha celé mešity, a to perský koberec, který váží 21 tun, měří 70 x 60 metrů a obsahuje 1,7 miliardy uzlů a pracovalo na něm 4 roky 600 tkadlen. Další výzdobou je taky křišťálový lustr, který je pozlacen a tmavě šedivě mramorové kachle.

V okolí jsou udržované přenádherné zahrady. Prostě pecka!

Když jsme přišli k mešitě, každéj nás odkazoval pořád dokola, že je vchod jinde. A tak jsme šli a šli... Až jsme skoro celou, obrovskou, ale fakt obrovskou, mešitu obešli dokola. Našli jsme vstup. Vstup byl zdarma. Uvnitř to bylo snad ještě krásnější než zvenčí. Prošli jsme si s batohama na zádech kus zahrad. Ale když jsme chtěli vejít dál, nepustili nás. Musela jsem si zakrýt nejen ruce a nohy, ale také vlasy. A aby toho nebylo málo, i krk. Jenže já si ten skvělej šátek z Maroka nechala doma...

Ach jo, koupit si tu šátek? To nás zruinuje. Tak jak to udělat, přemýšleli jsme a Marťa to teda fakt vymyslel: „Zakryjeme ti vlasy ručníkem.“

„Ručníkem?“ Nevěděla jsem, jestli se smát nebo nadávat.

A tak jsme zakryli vlasy ručníkem a šli. Nepustili nás. Prý pořád vadí ten holej krk. Tak jsem vylezla ven a před mešitou se převlíkala z dlouhého rukávu do mikiny (v obojím bych chtěla, bylo tak milion stupňů), dala si kapuci, zapnula se a kolem krku si omotala ručník.

Kočka jako ze žurnálu, myslím, že takhle by mě šejk na imigračním určitě neprodal. Ještě jsem si dala sluneční brýle, protože se fakt stydím. A jestli nás tam teď nepustí, tak mě fakt už naserou.

Pustili nás.

A tak jsem si jako trapka procházela mešitu a modlitebny, koukala na korány, vyzouvala boty všude, kde se požadovalo, obdivovala nádhernou stavbu a užívala si každéj chladnej stín. S ručníkem na krku. Prostě jsem se nechtěla tahat se sexy šatičkama na pěkný fotky, a pak přišli chvíle, kdy jsem občas zalitovala.

Cestovat na lehkou je občas opruz, hlavně když pak vybíráte fotky na instáč nebo do knížky, že jo.

Když jsme si celou mešitu prolezli, včetně okolí, myslela jsem, že umřu vedrem. Nakonec jsme si zalezli do zahrady, ochladit se do stínu. To bylo tak super.

Po chvíli za námi přišel místní muž, že prý odkud jsme a ať se nezlobíme, ale že už se pro dnešek zavírá. Ty jo. Vždyť teď otevřeli. Slušně jsme poděkovali, prohodili ještě pár slov a v tom šíleným vedru odešli.

Později jsme zjistili, že nějaká otevírací doba v Ománu vůbec neexistuje, a že si každé otevírá a zavírá jak se mu zrovna chce, a je jedno, jestli je to malej obchůdek nebo největší chlouba ománský monarchie.

Rozhodli jsme se, že si uděláme procházku do části, kde to vypadalo na nějaký oběd. A jídlo, to já ráda. Šli jsme docela kousek, ale v tom vedru mi to připadalo jako tisíc mil. Došli jsme ke stánku s rychlým občerstvením. Změřili si ceny, jestli se najíme a pořád budeme mít na naši dvouměsíční dovolenou v Asii a usadili jsme se.

Panebože, našli jsme ten nejlepší stánek s občerstvením na světě! Utratili jsme zbytek ománských peněz, ze kterých jsme si akorát koupili SIMku asi za 150 Kč a lístek na autobus. A najedli se tak moc, a tak dobře! Za dvě stovky českých korun jsme si dali tolik jídla a pití, že to nebylo možný. A můj první kokosovej ořech takhle na cestách! A zjistila jsem, že je miluju! Pak jsme ještě pomazlili kočky, co si nás adoptovaly, a vyrazili na autobusovou zastávku. Zjistili jsme totiž, že už v Muscatu, krom nákupáku, ktorej nás nebere, nic není a na místní tržiště se necítíme. A vydali se zpět autobusem na letiště.

Vytuhli jsme oba.

Vzbudila jsem se zděšením, kde to jsme, zda jsme nepřejeli, ale našťastí ne. Vzbudila jsem se včas, právě jsme vjížděli na letiště.

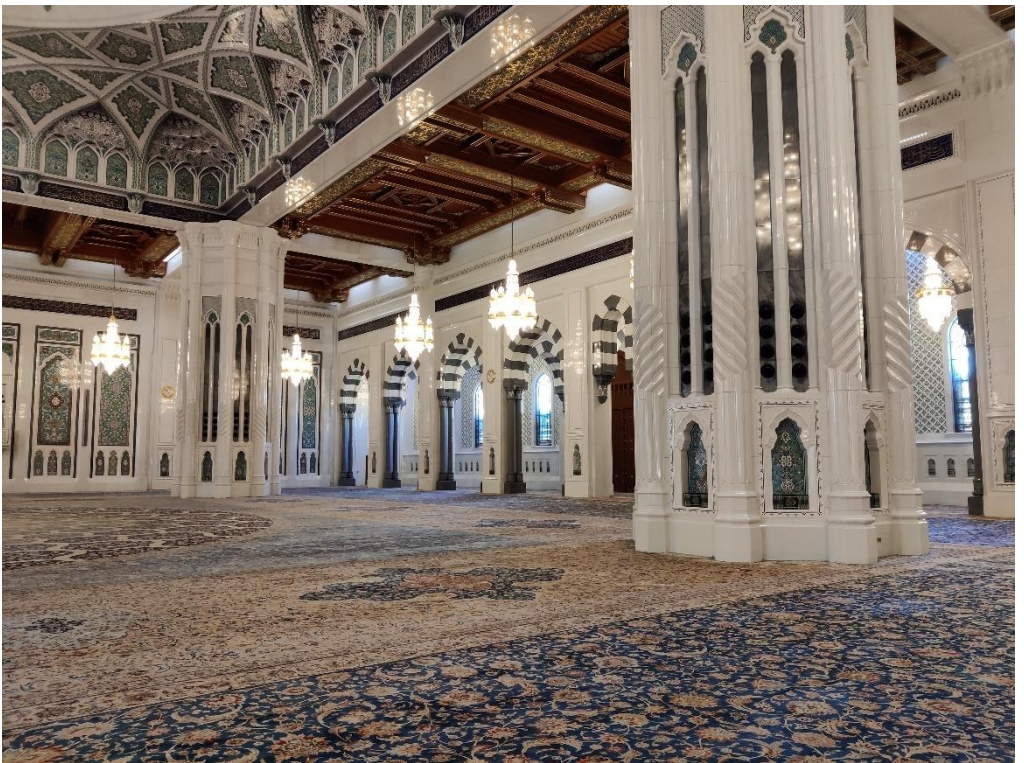
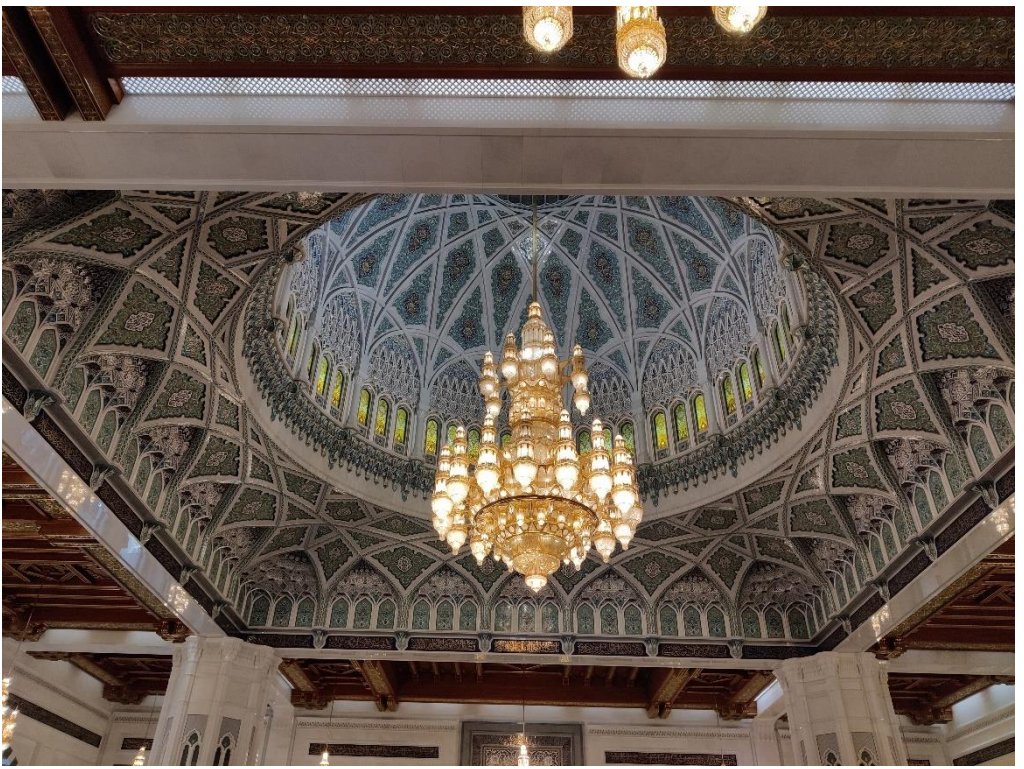

Na letišti jsme prošli zase kontrolou, jako bychom byli ze zneprátelené země. I když věděli, že jsme tam přiletěli, že máme transfer, že jsme turisté, že jsme před pár hodinama procházeli ven. No dobře, tady prostě nemělo nikdy cenu cokoliv vysvětlovat.

Konečně jsme se dostali přes všechny přepážky a už už jsme spěchali tam, kde jsme moc dobře věděli, že jsou pohodlný gauče. Jo gauče! Byli jsme tak hotoví, že jsme si lehli na batohy a vytuhli, totálně. Když jsme se prospali, usoudili jsme, že je čas. Čas na ten náš dokonalej salónek. Ano zase! Protože bez salónku to není cestování a bez místních dobrot to není poznávání. A ještě když ho máte zdarma v rámci VIP banky, byl by to hřích, nejtít tam! Tak jsme se sbalili a šli. Šli jsme se na chvíli cítit jako VIP boháči, co cestují low cost. V salónku jsme si vybrali ty nejmoc pohodlný místa, tak dobře strategicky, že jsme měli všechno blízko, a přitom klid a soukromí. A bože!!! Ten salónek byl tak nádhernej!! Jak z pohádky tisíce a jedné noci. Čekala jsem, kde na mě vyskočí Šeherezáda nebo nějaký sultán. Ale představení se nekonalo, škoda. Pěkně jsme se přežrali, přepili, dali si pořádnou sprchu. Hromadu dortíků. A dobrot. Kávičky. Zahráli si fotbalík, kulečnick (pořád tím tágem štouchám jak tydýt, kterej zametá vidličkou snít) a vyrazili na náš další let.

A jak bych naši návštěvu v Ománu, v Muscatu (chcete-li Maskatu), zhodnotila? Byla krátká, intenzivní. Taková napůl Dubaj, napůl chudý Maroko. Lidé vcelku hodně milí, až jsme byli překvapení. Dokonce jsem se tu cítila bezpečně a vůbec se nebála. Když vynechám přepážky na imigračním. Ale stačilo mi. Asi bych sem na více dní nejela, myslím tím hlavní město. Mimo město, na venkově, jak tomu říkáme my, tam bych si pár místeček ještě našla, co bych chtěla vidět. A co bych si nenašla sama, to mi najde google, ten šmírák mi totiž od té doby servíruje ománský hory a jezera každé den. A já mám cukání se tam vydat. Tak možná zase jen někdy na skok, když budu přelítat jinam do světa! A možná si ten přestup prodloužím na tři dny.

První asijský šok? Nepřišel.

Vyřídít si všechny papíry, jak každéj strašil, nebylo nakonec vůbec zlé. Na netu jsme si vyřídili e-víza, v letadle dostali příletový formulář, který jsme vyplnili, ale ten se dal zařídit i online. Stačil nám pas, ani očkování na covid nikdo nechtěl a nekontroloval ho. A vlastně to bylo všechno.

Po přeletu jsme si na letišti prošli imigračním, a to Vám byla teda rychlost, to Vám povím! Pak jsme vybrali z bankomatu místní měnu (na letišti je to bez poplatku, a i když se všude píše, že se dá vybrat max. 50 000 LKR, není to pravda, my vybrali 70 000 LKR a někdy i 90 000 LKR). Ještě doporučení – mějte s sebou vždycky dolary, v Asii jimi můžete platit a vždycky se hodí – třeba na víza, na výlety, vstupy. Neztratí se Vám pak ani doma. Prostě taková železná rezerva na cesty, která neztratí na hodnotě a hodí se všude po světě. Můžete ji jít směnit i do směnárny, ale to je zase škoda, když se dá vybírat z bankomatu. Dokonce i místním můžete zaplatit dolary. Ale doporučuju hodně drobáky, jak jsou tady chudí, nemají na vrácení na velké bankovky.

1 LKR = 0,062 Kč, což znamená, že 100 LKR = 6,2 Kč, 1 000 LKR (srílanská rupie) = cca 62 Kč. Vše tu vypadá, že je drahý, ale když si dáte jídlo za 1 000 rupií, stojí Vás to ve finále jen 60 Kč. My se za tolik

najedli oba dva. Ještě ke knize, celá je psaná roku 2023, v dalších letech už budou ceny asi jinde. Pořád to ale není nějak závratný.

Na letišti jsme si ještě koupili SIM kartu místních společností. Dle doporučení a taky řady lidí, kterou tvořili hlavně místní, jsme zvolili operátory Dialog a Mobitel, dva různé jsme vzali schválně, protože chceme procestovat celou Srí Lanku, a kde jeden signál mít nemusí, druhý ho tam mít může. Zkušenosti k nezaplacení. Ale nakonec by nám stačil jen Dialog, byl levnější a měl signál všude.

A když jsem vstřebala prvotní šok z rozdílné kultury, srdíčko mi poskočilo a já věděla, že tohle bude jízda!! Takhle, on to nebyl šok, spíš zvědavost, kdy jsem mlčky pozorovala okolí a lidi a snažila se nacítit na tohle místo.

I když, Marťa si myslel, že budu mít teda šok větší, a tak mě na to připravoval x týdnů dopředu, ale fakt nemám páru proč, bylo to naprosto v pohodě, jen chudý.

První krůčky a poznání

První den jsme se z letiště chtěli dopravit do Galle. Místní taxikáři a tuk tukáři se o nás doslova prali. Ale taky dost kecali, prý na zastávku autobusu je to 2 km, aha, my věděli, že jen půl kiláku, ale chápu, chtěli nás odvézt a vydělat si. Ceny na nás zkoušeli od 25 dolarů, což je celkem pálka, tak jsme šli dál. Najednou se cena snížila na 15 dolarů, s tím, že níž jít nemůžou. Ale mohli. A když řidič kývl na 10 dolarů, my jsme z něj byli už tak unavení, že jsme šli dál. Nakonec jsme si za hranicí letiště chytli tuk tuk, teda on si chytl nás, a usmlouvali jsme šest dolarů. Je o dost lepší, když si Vás chytne taxikář sám, protože když si sami vyberete tuk tuk, špatně se smlouvá, ale když si tuk tukář vybere Vás, je jasný, že Vás chce a s cenou můžete hýbat. Prosím Vás, tuk tukář, to je řidič tuk tuku. Je to takové pidi vozítko z motorky, které má zadní sedačky pro další cestující. Taková trojkolka se stříškou. Jo a dobrej postřeh je, že tady neznají mapy, ale vůbec, málokdo ji i jen viděl. Mapy mají v hlavách. Tak možná proto jim pak nesedí ty vzdálenosti v km.

Pozor, litr benzínu tady stojí 350 rupií (cca 21 Kč), ten je tu dost drahý na tuhle chudou zemi, ale je to po nedávné krizi pochopitelný. Nakonec jsme jeli z letiště až na autobus do Kadawatha, který jel odtud do Galle za 3 000 rupií (cca 186 Kč), což byla na turistický a klimatizovaný bus asi dobrá cena, bylo to cca 35 km. Jenže pak jsme zjistili, že to byl právě ten turistický dálkový autobus, že kdybychom

jeli místním busem, tak ušetříme asi tak 2000 rupií (cca 124 Kč), možná víc. Chybama se člověk učí. A jak se říká, první dva, tři dny v nové zemi se člověk učí znát ceny a zvyky a všechno. Pak už se odrbat nenechá.

Pan řidič tuk tuku, který nás vezl do Kadawatha na bus, byl boží. Po cestě nám ukazoval všechny zajímavosti. Složil mi několik lichotek, jak jsem hrozně hezká (prý very very ...very nice, to nekecám, těch very použil tak dvacet). A ve finále složil poklonu Martovi, že má krásnou ženu. No, komu by to nelichotilo, že? Už doma jsem tušila, že se mi tu bude líbit a všechny tyhle prvotní chvílky a dojmy mě v tom jen utvrzovaly. Kromě teda asijské dopravy – jízdy. V tom tuk tuku jsem myslela, že umřeme, že je to náš konec. A evidentně to na mně bylo znát, protože jsem byla zelená a můj výraz ve tváři vypadal jako bych viděla nejspíš vraždu. Svoji. Šílená jízda, neurvalé předjíždění, zatáčka nezatáčka. Troubení. Nekončící troubení. Byla to síla, ale za dva dny jsem si zvykla.

Hodil nás na autobusák a ukázal nám autobus, kterým máme jet. Pak si řekl o 200 rupií za tuhle informaci. Jako cože? Martin mu oznámil, že nevidí důvod. Zkusil to a nic, tak jen řekl ok a s úsměvem se s námi rozloučil. Autobus byl velice creepy na to, že to byl turistickéj bus. Nad náma každému do uší řvala místní hudba, měli tu několik obřích repráků, klimatizace jela tak, že jsme byli zmrzlí. A přitom na Srí Lance v jejich zimním, chladnějším období, je vedro samo o sobě. A velký. Ale bylo to fajn. I když teď moc nedoslýchám.

Jen ty silnice tady, tedy spíše ta jízda. Silnice jsou v relativně dobrém stavu, ale způsob jízdy či nějaký dopravní předpisy? Vůbec, každěj prostě troubí, že jede. Vyhrává vždycky ten větší. Na motorce jsme potkali početnou rodinu – 4 dospělí a dvě děti, jak se tam vešli? Netuším, ale vešli! :D Jezdí se tu vlevo, ale spíše tam, kudy je prostor projet, takže se nebrání ani protisměru, ani zatáčke. Na benzínce jsou fronty, ale za 10 minut jste i tak pryč. A víte proč? Protože každěj tuk

tuk, co sem přijede si nechá natankovat maximálně dva litry benzínu, a tak tuhle frontu stojí pak klidně několikrát denně. Proč? Proč si nenatankuje plnou a radši tady stojí ve frontě několikrát denně? To je mi záhadou doteď a žádný řidič mi nebyl schopný tuto otázku zodpovědět. (Ale my se to nakonec dozvěděli, a proto se to dozvíte později i Vy. A taky Vám rovnou povím, že v roce 2024 je tady svět i benzínky zase v pořádku.)

Když jsme úspěšně dorazili do Galle na autobusák, zamířili jsme si to rovnou do centra všeho jídla, měli jsme už pořádně hlad. Vlezli jsme do restaurace, ehm, tedy spíše do jídelny, na místní poměry spíš do lepší restaurace, na český poměry do špinavé kuchyně. Rukama nohama jsme pochopili, že chicken kari není, že bude až později, ale proč? A něco nám nabídli, moc jsme neprotestovali, ale ani vůbec netušili, co dostaneme. Přinesli růžovou rýži s vařenou čočkou, nějakou nakládanou zeleninou, a pak nějakou směsí, co nebylo poznat, co to je. Bylo to moc dobrý, ale fakt. Jenže tak strašně pálivý, že jsme u toho oba brečeli. Pusa mě pálí doteď. U jídla jsme se dozvěděli, že je to místní specialita, co se podává na snídani. Aha, ono je osm ráno. Wow, rýže na snídani. A co jí děti? Taky tohle. Takhle pálivý? Ano. OK. Mě to málem zabilo. Chudáci děti.

Když jsme se najedli, zašli jsme si do místního parku, kde se to na lavičkách hezky párovalo. Byl to takovej date park nejspíš. Sedli jsme si tady a hledali ubytování. Nakonec jsme zvolili mimo old town, protože to bylo levnější a klidnější a spíš u místních. Dům jsme nemohli najít, byl tak schovaný v uličkách, který na mapách ani nebyly. Nakonec nám poradil jeden místní mladík a dovedl nás do cíle. Domek patřil paní, která zde žila sama. Proč jsme se neptali, může to být citlivé téma. Byla milá, hned nás ubytovala, a ještě nám udělala cold drink, jak říkala. Mňam. Pak jsme si zalezli do pokoje, dali sprchu a vytuhli, totálně. Asi jsme byli po celé cestě dost unavení. Vzbudili jsme se v pět odpoledne, že se půjdeme projít a najíst. Udivuje mě, že jim nevadí, že se jim tady všude válí odpadky.